

UITSPRAAK VAN DE COMMISSIE VAN BEROEP

Beroep tegen: de beslissing van de Weko om coulanceverzoek bij strafbepaling niet te honoreren
Ingesteld door: de captain van Zeerob 6
Datum beroep: 24 december 2015
Datum uitspraak: 2 februari 2016
Zaaknummer: B15/07
Trefwoorden: Weko-uitspraak, te laat komen, beroep op overmacht, deels niet-ontvankelijk, ongegrond

Samenvatting

Appellant arriveert met zijn teamgenoten circa 40 minuten te laat in de speelgelegenheid omdat zijn auto een – niet ter plekke reparabele – lekke band krijgt. De wedstrijdleader geeft hierop een automatische straf van 7 WP. Appellant tekent bezwaar aan bij de Weko, omdat hij vindt dat er sprake is van overmacht en coulance voor de hand ligt. De Weko echter handhaaft de straf. Zij heeft er namelijk voor gekozen het risico van problemen met het vervoermiddel voor eigen rekening te laten komen en dit vastgelegd in punt D1 van de aanvullende bepalingen. In beroep voert appellant aan dat bepaling D1 te strikt is omdat mensen die ‘in de periferie wonen’ in het nadeel zijn. Het is voor hem en zijn team onmogelijk tijdig met het OV in de speelgelegenheid te arriveren. Hij vindt verder dat coulance voor de hand ligt, omdat hij alles in het werk heeft gesteld om zo snel mogelijk ter plekke te zijn. Tot slot verwijst hij naar uitspraak B10-02 van de CvB.

Hoewel de CvB begrip heeft voor het feit dat appellant besluit met eigen vervoer te reizen, verklaart zij het beroep ongegrond. Het is om te beginnen niet mogelijk tegen wet- en regelgeving, in casu artikel D1 zelf, in beroep te gaan; in dat deel van zijn beroep is appellant derhalve niet ontvankelijk. In de argumenten die appellant verder aanvoert, vindt zij – op basis van haar taakstelling van marginale toetsing en gegeven het strikte karakter van deze bepaling – geen ruimte om de straf kwijt te schelden of te verminderen. De vergelijking met uitspraak B10-2 gaat niet op, omdat de CvB in die zaak de mogelijkheid op overmacht verder verruimde dan de Weko initieel deed, mede omdat in die zaak niet gebleken is van een andere oorzaak van de vertraging van de betrokken appellant dan de verkeerssituatie op de wegen rond Utrecht. In onderhavig beroep gaat het echter puur om een gebrek aan de auto. In een naschrift adviseert zij de Weko wel de straftoepassing op basis van dit artikel niet automatisch in werking te laten treden wanneer reizen met het OV geen optie is.

Feitelijke gegevens

In groep 1 van de Tweede Divisie Viertallen verschijnt het team van Zeerob 6 op 22 november 2015 te laat in de speelgelegenheid in Leeuwarden, waardoor 4 spellen van de 24 moeten vervallen. Appellant vertrekt om 8.50 uur met zijn auto voor een rit van circa 95 km die normaliter maximaal vijf kwartier in beslag neemt. Onderweg pikt hij aan een afrit aan de A7 zijn teamgenoten op. Daarna krijgen zij een lekke band. De opgeroepen Wegenwacht slaagt er niet in de band te repareren, omdat zij het gat niet kan vinden. Een reservewiel ontbreekt, zoals in veel moderne auto's. Omdat het te lang zou duren om een sleepauto te laten komen, rijdt appellant naar de dichtstbijzijnde pomp. Daar blijkt dat het lek zich bevindt tussen band en velg; dit valt ter plekke niet te repareren. Daarop laat appellant de band oppompen en rijdt hiermee

naar Marum, enkele kilometers verderop. Vandaaruit wordt de rit vervolgd met een aldaar inmiddels van een kennis gecharterde auto. Desondanks arriveert het team circa 11.10 uur, dus 40 minuten te laat, in de speelgelegenheid.

De wedstrijdleader geeft hierop een automatische straf van 7 WP. Appellant gaat hiertegen in bezwaar bij de Weko, omdat hij vindt dat er sprake is van overmacht en coulance in de opgelegde straf voor de hand ligt.

Het bestreden besluit

De Weko ziet geen mogelijkheid dit beroep op overmacht te honoreren en coulance te betrachten in de strafmaat. Zij heeft er namelijk voor gekozen het risico van problemen met het vervoermiddel voor eigen rekening te laten komen en dit vastgelegd in punt D1 van de aanvullende bepalingen. Tegen deze beslissing gaat appellant in beroep.

Motivering appellant

Appellant voert de volgende gronden aan voor zijn beroep.

1. De beperking van de mogelijkheid van een beroep op overmacht is in het algemeen onbillijk, omdat het risico op te laat komen voor spelers die 'in de periferie' wonen en gedwongen zijn van eigen vervoer gebruik te maken vanwege ontoereikend OV-vervoer, groter is dan dat van spelers die in een van de drie steden wonen waar wordt gespeeld (Groningen, Leeuwarden en soms Zwolle) dan wel die gemakkelijk met het OV kunnen reizen. Zij achten deze beperking in hun specifieke geval te meer onbillijk, omdat het Zeerobteam sowieso niet in staat is op tijd in Leeuwarden te arriveren met het OV. Als bewijs hiervoor sturen zij een overzicht van 9292.nl mee, waaruit blijkt dat zij pas om 17.13 uur zouden arriveren in het de speelgelegenheid (bij het vroegst mogelijke vertrek vanuit Muntendam met het OV om 14.30 uur).
2. Appellant heeft alles in het werk gesteld om op tijd te komen door te reizen met een jonge, goed onderhouden auto, door één oppikplaats te kiezen dicht bij de ringweg en door kosten noch moeite te sparen om met zo weinig mogelijk tijdverlies in de speelzaal te arriveren.
3. Er is sprake van 'bestendig gedrag' daar appellant nooit eerder te laat is gekomen met de auto bij een Bondswedstrijd.
4. Appellant verwijst naar zaaknummer B10-02, waarin de CvB de enge definitie van beroep op overmacht, buiten werking heeft gesteld.

Overwegingen CvB

Voor zover het beroep zich richt tegen de opgelegde straf van 7 WP, is appellant ontvankelijk. Hij heeft het beroep tijdig ingediend en is belanghebbend. Bovendien is een dergelijk beroep niet uitgesloten op grond van lid 5 en 6 van artikel 2 van het Reglement van de CvB.

Voor zover het beroep van appellant zich richt tegen de gewraakte aanvullende bepaling D1 zelf (argument 1), is appellant niet-ontvankelijk in zijn beroep. Het is immers niet mogelijk in beroep te gaan tegen wet- en regelgeving zelf, alleen tegen eventueel incorrecte en/of onbillijke toepassing daarvan.

De CvB heeft begrip voor het feit dat appellant besloot met eigen vervoer te reizen. Immers, zelfs als hij, zo leert nader onderzoek van de CvB, met eigen vervoer naar station Zuidbroek zou zijn gereisd (met alle risico's van dien), had hij met zijn team pas om 10.22 in Leeuwarden kunnen arriveren; de Bond adviseert

echter rekening te houden met een half uur vertraging. Echter, ook omdat de reis met het OV ten minste drie uur beslaat, zoals blijkt uit het meegestuurd overzicht, en die met eigen vervoer maximaal vijf kwartier, ligt het in de rede de voorkeur te geven aan eigen vervoer.

Zij ziet in de argumenten van appellant echter geen reden om het beroep gegrond te verklaren. Meer-genoemde aanvullende bepaling D1 biedt de CvB, op basis van haar taakstelling van marginale toetsing, geen ruimte om de straf kwijt te schelden dan wel te verminderen. In het artikel staat immers letterlijk: "Ook te laat komen vanwege problemen met het vervoermiddel, meereizenden, omwegen in verband met andere afspraken e.d. zijn voor eigen rekening." Daarmee legt de Bond alle risicoansprakelijkheid inzake 'problemen met het vervoermiddel' bij degenen die reizen met eigen vervoer, ook in die situaties waarin, zoals appellant stelt, kosten noch moeite zijn gespaard om de vertraging tot het uiterste te beperken en een appellant niet eerder te laat is gekomen voor een competitiewedstrijd. De Weko heeft daarmee op redelijke wijze tot deze beslissing kunnen komen – wat er van deze regeling verder ook zij.

De CvB acht ten slotte de vergelijking die appellant trekt met uitspraak B10-02 van de Commissie, niet opgaan. De vertraging die de desbetreffende appellant (alsmede velen met hem) leed, was immers niet te wijten aan een defect aan het vervoermiddel, maar werd veroorzaakt door de file die (mede) was ontstaan doordat er die dag, door een brand in een gebouw van de verkeersleiding in Utrecht, sowieso geen treinen reden. Zij heeft gezien die specifieke omstandigheden het beroep op overmacht verruimd tot reizen met eigen vervoer. Zij heeft die mogelijkheid verder verruimd dan de Weko initieel deed, omdat de duur van de vertraging, veroorzaakt door de files rond Utrecht, voor de individuele teams niet kon worden vastgesteld en niet gebleken is van een andere oorzaak van de vertraging van de betrokken appellant dan de verkeerssituatie op de wegen rond Utrecht. In onderhavig beroep gaat het echter puur om een gebrek aan de auto.

Beslissing CvB

De Commissie van Beroep verklaart het beroep ongegrond. Het beroepsgeld wordt niet gerestitueerd.

Naschrift

De CvB vraagt zich af of het mogelijk is dat de Weko de wedstrijdleiders adviseert de straftoepassing op grond van artikel D1 van de aanvullende bepalingen niet automatisch in werking te laten treden wanneer reizen met OV geen optie is.

Aldus beslist door P. Bender, P. Kaas-Fontaine en G.J. van der Spek op 1 februari 2016.

mr. P. Bender

drs. P. Kaas-Fontaine

drs. G.J. van der Spek

Bijlage 1 Relevante bepalingen

Aanvullende bepalingen Viertallencompetitie Tweede Divisie seizoen 2015 - 2016

D. Strafbepalingen

1. Te laat komen

De in artikel 19 WR geregelde straf voor te laat komen is automatisch. De dienstdoende WL hoeft de overtreder niet op de hoogte te stellen dat de straf van toepassing is. Met ingang van het seizoen 2006-2007 is onderstaande regeling van kracht.

Bij reizen per auto of ander niet openbaar vervoer

Te laat komen vanwege drukte op de weg is in alle gevallen voor eigen rekening. Er kan om die reden geen sprake van overmacht zijn, aangezien drukte, ook onaangekondigd, in het Nederlandse verkeersbeeld structureel is. Ook te laat komen vanwege problemen met het vervoermiddel, meereizenden, omwegen in verband met andere afspraken e.d. zijn voor eigen rekening.

Artikel 2 CvB-reglement

1. Beroep is mogelijk voor zover de statuten in een beroepsmogelijkheid voorzien.
2. Voor zover in de statuten niet in een beroepsmogelijkheid is voorzien, kan tegen een schriftelijke beslissing van enig orgaan van de NBB op grond van een aan dat orgaan krachtens enig reglement of gewoonterecht toekomende bevoegdheid beroep worden ingesteld, tenzij zulks in de leden 5 en 6 van dit artikel is uitgesloten.
3. Met een schriftelijke beslissing wordt gelijkgesteld het na een redelijke termijn uitblijven van een schriftelijke beslissing ondanks verzoek daartoe, de weigering een beslissing te nemen en de weigering een mondelinge beslissing schriftelijk vast te leggen.
4. Voor ontvankelijkheid van een beroep op basis van het eerste of tweede lid van dit artikel is vereist dat de appellant een belang heeft bij wijziging of vernietiging van de bestreden beslissing.
5. Tenzij essentiële vormen door het besluitnemende orgaan zijn geschonden, is beroep niet mogelijk tegen:
 - a) uitspraken van de Protestcommissie of van districtsprotestcommissies;
 - b) besluiten betrekking hebbende op de wijze van examineringen;
 - c) beslissing van de Commissie Meesterpunten of de Centrale Administratie Meesterpunten, genomen krachtens in het Meesterpuntenreglement gegeven bevoegdheden.
6. Beroep is niet mogelijk tegen:
 - a) examenbeoordelingen;
 - b) het al of niet toekennen van onderscheidingen;
 - c) het opleggen van een verplichting tot het over- of openleggen van boekhoudkundige en administratieve bescheiden, als bedoeld in artikel 7 van het Huishoudelijk Reglement;
 - d) beslissingen van de bezoldigd secretaris van de NBB ter zake van het aanstellen en ontslaan van personeel, en het vaststellen van arbeidsvoorwaarden, als bedoeld in artikel 18 lid 2 van het Huishoudelijk Reglement;
 - e) de opstelling van de begroting van Topbridge BV;
 - f) de aanwending van gelden door Topbridge BV;
 - g) besluiten van de bondscoach en/of trainers, ook voor Topbridge BV, over de opstelling tijdens of afvaardiging naar bridgetoernooien.